

Had hij lang of kort geslapen, toen hij plotseling gewekt werd door hevige slagen die tegen de rotsen in zijn nabijheid vielen en den grond waarop hij lag, deden trillen? Het moest wel lang zijn, want de zon was een goed eind gevorderd in haar loop.

Oef! weer klonk een slag. Oef! nog een. En het was of heel het aardrijk schudde, telkenmale, terwijl de echo van het woud de klank met donderend gerommel herhaalde.

Koning Robert wist niet wat daarvan te denken, maar spoedig begreep hij, dat er in zijn nabijheid dingen gebeurden die menschenkrachten te boven gingen.

Door nieuwsgierigheid gedreven -- want vrees kende hij niet, daarvoor waren zijn geloof te oprecht en zijn geweten te zuiver -- kroop hij geruischloos in de richting waaruit de slagen kwamen, en maakte voorzichtig een opening in het bladergordijn waarachter hij verscholen was.

Wat hij toen zag, vervulde zijn hart met schrik... toch even maar, een heel kort oogenblik; want het ging den koning zooals het de eenvoudige boeren was gegaan, die den Sylvain voor de tweede maal zagen: de vrees door diens eerste verschijning gewekt, maakte spoedig plaats voor gerustheid en vertrouwen; immers, die reuzengestalte die hij daar voor zich had, grooter en krachtiger dan hij zich eenigen man ter wereld ooit had durven voorstellen, kon wel niemand anders zijn dan de boschmensch, wien te zien zijn hevig verlangen was.

Welk een schoone gelegenheid nu, voor koning Robert, dien goeden genius van het woud aan het werk te zien, zonder door hem bemerkt te worden. De koning hield zich ademloos stil en volgde, met begeerig oog glurend, ieder der bewegingen van het bovenmenschenlijke wezen.

Hij leek een geweldige titaan, zwaaiend met breed gebaar van zijn gespierde armen de zware ijzeren bijl die hij met alle kracht deed neerkomen tegen een groot rotsblok voor hem en dat juist daar het opkronkelende voetpad afsloot, dat de koning wat lager tot aan zijn schuilplaats had gevolgd. Bij iederen slag schoten de vonken onder het ijzer op en vlogen de steensplinters ver in het rond,

maar de rots bood weerstand, want telkens liet de bijl niets meer dan een kleine kerf in den steen achter, en hoe hard en hoe dikwijls de reus er ook op beukte, zoodat het zweet bij stralen gudsde over den breeden rug en de ruige borst, tot een breuk kon hij het niet brengen.

Toch scheen hij het niet te willen opgeven. Weer hief hij hoog zijn zware bijl; maar voor hij nog met verdubbelde kracht het ijzer deed neerdalen op den steen, klonk boven hem een vroolijk spottende lach, zooals die alleen uit een jeugdigen vrouwemond kan komen... en plotseling verslapt, lieten de handen het ruwe werktuig ontglippen, terwijl met een beweging van ontevredenheid de boschmensch den ruigbehaarden kop in den nek wierp om te zien wie het waagde zijn werk te bespotten.

Over den rand van den steenklomp, waartegen de Sylvain tevergeefs zijne krachten had beproefd, keek een allerlieftst meisjeskopje heen.

— Doe maar geen moeite meer, oude Sylvain, je komt er toch niet! en weer klonk de frissche, parelende lach als geklater van een snelle woudbeek.

— Wat weet jij daarvan, stout nest; je kent mijn kracht niet, evenmin als ik jou ken...

Koning Robert hoorde heel goed, dat er geen zweem van boosheid school in de stem van den boschmensch, en hij zag ook, dat diens oogen met zachtheid opblikten naar het jonge meisje.

— Kijk eens hoe diep ik mijn bijl al dreef in den harden steen, ging hij voort, wijzend naar de kerf.

De woudnimf — want het was wel een dier ook geheimzinnige bewoonsters van het diepste der bosschen, die zich vroolijk maakte om het hopeloos pogen van den onvermoeiden werker — de woudnimf boog zich zoover zij kon over het rotsblok waarop zij lag, en zei toen, heel ernstig, maar toch heel lief:

— Hoor eens, mijn brave Sylvain, mijne zusters haten je allen, want je zet de geheimste hoekjes van ons lieve woud open voor de leelijke menschen die ons leven en